

Soveltuuko Jeesuksen oppi nykyajan ihmiselle?

Pekka Ervastian esitelmä 24/3 1908

Se kysymys, jonka olen pannut otsakkeeksi tälle esitelmälle, “soveltuuko Jeesuksen oppi nykyajan ihmiselle?” ei ole tuulesta temmattu, sillä usein saadaan kuulla tällainen väite: “Uskonto on jotakin peräti epäkäytännöllistä, haaveellista, epätieteellistä; se on tyhjänpäiväistä aateskelua ja tunteissa elämistä. Se ei sovi käytännölliselle, ajattelevalle ihmiselle, joka tahtoo elää tätä elämää sellaisena kuin se nyt on, elää eikä ainoastaan kuolla”.

Tämä käsitys on tavallinen ihmisillä, jotka ovat vapautuneet sokean uskon kahleista; he ovat ikäänkuin löytäneet uuden vapauden, sellaisen, josta heillä ennen ei ollut aavistustakaan, ja siitä riemastuneina he sangen ankarasti arvostelevat entisiä kahleitaan. Mutta tämä käsitys on monilla sellaisillakin, jotka uskonnolla ymmärtävät aivan toista kuin sokeata uskoa kirkon oppeihin, jotka käsittävät, että uskonto on jotakin vakavampaa ja syvempää, että se itse asiassa on suuren Mestarin opetusten seuraamista ja hänen jäljissään vaeltamista. Niinpä kristinusko heidän mielestään ei ole uskomista kirkolliskokousten säätämiin dogmeihin, vaan Jeesuksen seuraamista, se on Jeesuksen pitämistä opettajana ja vapahtajana tietämättömyydestä ja synnistä. Ja kuitenkin nämä ihmiset sanovat: Jeesuksen oppi voi olla hyvä, mutta se ei sovi meidän ajallemme; me olemme kasvaneet siitä pois.

Mehän tiedämme, kuinka Leo Tolstoi Venäjällä on omantunnonmukaisesti ja rehellisesti tahtonut ottaa selvän siitä, mikä on Jeesuksen oikea oppi, ja koettanut sitä seurata. Nyt monet ihmiset, jotka ovat jättäneet dogmiuskon, voivat tunnustaa, että Tolstoi on tunnollisemmin ja terävämmin kuin

kukaan muu meidän ajallamme tuonut esiin Jeesuksen opin olennaiset piirteet; monet tunnustavat, että Tolstoin käsitys Jeesuksen opista on likimpänä totuutta ja että Jeesus todella on niin voinut tarkoittaa, mutta he lisäävät: sitä on kerrassaan mahdoton seurata nykyajan ihmisen, sillä ei ole mitään arvoa käytännössä.

Tämä on aivan tavallinen mielipide ja sentähden onkin luonnollista, että teemme kysymyksen: soveltuuko Jeesuksen oppi käytännölliselle ihmiselle? Tätä kysymystä tahtoisin teosofian kannalta valaista.

Viime esitelmässäni tahdoin osottaa, että Jeesus – niinkuin muutkin suuret uskonnonperustajat – oli ihminen, joka oli saavuttanut maallisen olemassaolon päämäärän, toteuttanut ihmiskunnan ihanteen ja päässyt Jumalan yhteyteen, niin että hän saattoi sanoa: “minä ja isä olemme yhtä” ja “joka minut näkee, hän näkee isän“. Jos lähdemme tästä edellytyksestä, että Jeesus oli täydellinen ihminen ja että se elämä, jota hän eli, on ehdotonta todellisuutta ja että Jeesuksen tehtävä oli julistaa ihmisille, kuinka he voivat päästä tähän samaan tilaan, jos tästä edellytyksestä lähdemme, täytyy meidän tunnustaa, ettei uskonto suinkaan ole mitään epäkäytännöllistä. Jos ihmiselämällä on tarkoitus ja jos tämä tarkoitus on saada täysi tieto elämän salaisuudesta ja yhtyä Jumalaan, siihen elämään, joka on koko ilmenneen olemassaolon takana, siihen järkeen ja itsetietoisuuteen, joka koko ilmennyttä maailmaa pitää yllä, jos tämä on koko olemassaolon tarkoitus, niin on meidän tunnustettava, että uskonto eli oppi siitä, kuinka tämä Jumalaan yhtyminen on saavutettava, ei suinkaan ole haaveellista tai epätieteellistä vaan päinvastoin korkein ja todellisin tiede – se on itse asiassa korkein ja käytännöllisin asia maan päällä. Sen pitäisi olla korkeimpien ja syvimpien tutkimustemme esineenä ja sielumme suurimpana harrastuksena.

Katsokaamme nyt, millä tavalla Jeesus esittää oppinsa,

kuinka me voimme saavuttaa pelastuksen kaikesta pahasta, kaikesta synnistä ja tietämättömyydestä päästäksemme siihen epäitsekäaseen, henkiseen tilaan, jossa Jeesus ja Buddha, Zoroaster y.m. elivät, jotka saattoivat antaa elämänsä ihmiskunnan eteen. Mitkä ovat silloin ne lähteet, joista ammennamme tietomme tullaksemme tuntemaan Jeesuksen opin? Epäilemättä evankeliumit.

Jos me kaikesta sokeasta uskosta vapaina avaamme evankeliumit ja luemme niitä, löytääksemme niistä totuuden, niin mitä niissä huomaamme, missä järjestyksessä niitä tavallisesti ensin ymmärrämme? Varmaankin siinä järjestyksessä, että ensin pistää silmäämme kertomukset Jeesuksen elämästä. Sitten näemme Jeesuksen antavan ihmisille kaikenlaisia hyviä neuvoja, siveellisiä käskyjä ja sanovan: seuratkaa näitä, tehkää niinkuin sanon, niin tulette autuaiksi, saatte totuuden tiedon. Ja hänen sanansa koskettavat syvimpiä kieliä sisässämme, ne voivat lohduttaa ja antaa voimaa ja apua epäilysten ja epätoivon hetkinä. Mutta kolmanneksi huomaamme evankeliumeja lukiessamme, että Jeesus puhuu paljon vertauksissa, jotka ovat sattuvia ja kauniita ja joissa piilee syvempi merkitys alla. Tässä järjestyksessä ymmärrämme tavallisesti evankeliumeja: ensiksi huomaamme elämäkerran, toiseksi siveelliset neuvot ja kolmanneksi vertaukset. Mutta jos tahdomme evankeliumeja lukea tarkasti niihin syventymällä, silloin luemme päinvastaisessa järjestyksessä. Kun luemme niitä henkisillä silmillä, huomaamme ensiksi Jeesuksen vertaukset, sitten hänen siveelliset neuvonsa ja vasta kolmanneksi hänen elämäkertansa; ja silloin nämä kolme puolta astuvat silmäimme eteen aivan uudessa valossa, me ymmärrämme niitä aivan uudella tavalla.

Että tämä on oikea tapa lukea, todistavat evankeliumit itse. Muistakaamme, kuinka niissä nimenomaan kerrotaan, että Jeesus teki jyrkän eron seuraajiensa välillä. Taustana näkyy

suuria kansanjoukkoja ja Jeesuksen vihollisia, mutta niidenkin joukossa, jotka Jeesusta seurasivat, voimme huomata tarkan eron kahdenlaisten seuraajien välillä. Meillä on ensiksi hänen opetuslapsensa, jotka aina olivat hänen ympärillään, ja toiseksi ne joukot, jotka mielellään kuuntelivat hänen puheitaan, ja raamattu sanoo nimenomaan, että Jeesus opetti salassa opetuslapsiaan, hän selitti heille yksityisesti taivaan valtakunnan salaisuuksia, mutta muulle kansalle hän puhui vertauksissa. Siis hän ihan tarkasti erotti kansan, joka kuunteli hänen sanojaan, ja opetuslapset, jotka seurasivat häntä ja ymmärsivät hänen oppiansa sisäisen tarkoituksen. Jos nyt tahdomme tutkia hänen oppiaan, emme tietysti heti voi asettua opetuslasten, vaan ensin kansan kannalle. Meidän täytyy aivan samalta tavoin tulla Jeesusta ymmärtämään kuin hänen kulkiessaan maan päällä. Vasta kun olemme käsittäneet, mitä Jeesus puhui kansalle, voimme ehkä tulla hänen opetuslapsikseen ja ymmärtää hänen siveellisten opetustensa sisäisen hengen. Tässä järjestyksessä siis pitää meidän lukea evankeliumeja.

Ryhtykäämme evankeliumeja lukemaan. Matteuksen evankeliumi alkaa puhua Jeesuksen esiintymisestä kertomalla, kuinka hän vaelsi ympäri Galileaa opettaen synagogissa ja saarnaten valtakunnan evankeliumia. Jeesus kulki ympäri puhuen taivasten valtakunnasta. Ja me tulemme heti ajatelleeksi: Mitä oli se taivaan valtakunnan evankeliumi, jota Jeesus saarnasi? Mieleemme muistuu, mitä siitä olemme kuulleet. Kirkko opettaa, että taivaan valtakunta on tila kuoleman jälkeen, eli oikeammin viimeisen tuomion jälkeen, sellainen tila, johon kaikki Jumalalle otolliset pääsevät. Tämä on tavallinen käsitys taivaan valtakunnasta. Mutta jos me luemme evankeliumeja tarkasti, kysymme, onkohan Jeesus tätä tarkoittanut. Näemme esim. että rikkaan on vaikeampi päästä taivasten valtakuntaan kuin köyhän. Keskiajalla saarnasikin kirkko köyhille lohdutukseksi: “olkaa tyytyväiset, levolliset,

älkää napisko. Kuoleman jälkeen saatte iloita ja rikkaat saavat kärsiä“. Näin opetti kirkko, mutta se nähtävästi itse ei paljon välittänyt taivaan valtakunnasta, sillä se pyrki rikkauteen, valtaan, loistoon ja saavuttikin sen. Tarkottiko Jeesus kuolemanjälkeistä tilaa taivasten valtakunnalla? Ei suinkaan, sillä kuoleman jälkeisiä asioita voidaan tutkia, ja ne ihmiset, jotka voivat nähdä kuoleman jälkeiseen olotilaan, tietävät, ettei siinä tilassa tule lainkaan kysymykseen, onko ihminen ollut köyhä vai rikas. Siellä kysytään ainoastaan, millainen ihminen itse on sielussaan ollut. Ja sellainen kuin ihminen on ollut fyysillisessä elämässään, sellainen tulee hän olemaan kuolemankin jälkeen, eikä siinä kysytä köyhyyttä, ei rikkautta. Jeesus ei voinut tarkoittaa taivaan valtakunnalla kuoleman jälkeistä tilaa, jos hän kerran oli ihmisten suuri opettaja. Myöskin on väitetty, että taivasten valtakunta on “tuhatvuotinen valtakunta“, joka tulee maan päälle ja jossa rauha ja sopusointu vallitsee. Onkohan Jeesus sitä tarkoittanut? Mahdollisesti on lähempänä hänen opetuksiaan, että tämä tuhatvuotinen valtakunta on niiden ihmisten veljeskunta, jotka uskovat rakkauden ihanteeseen, ja että mitä enemmän ihmiset alkavat uskoa tähän ihanteeseen, sitä enemmän toteutuu ihmisten kesken veljeys maan päällä. Mutta kun tarkalla huomiolla tutkimme evankeliumeja, silloin meille kuitenkin selviää aivan toinen asia, että nim. taivaan valtakunta on jotakin, joka on paljon lähempänä meitä. Ei se ole tuollainen kaukainen tuhatvuotinen valtakunta, joka kerran toteutuu maan päällä, kun niin ja niin monta ihmistä on tullut siihen, vaan se on meitä paljon lähempänä. Ajatelkaamme niitä ihmisiä, jotka Jeesusta seurasivat kuunnellen hänen opetuksiaan. He miettivät itsekseen, mitä hän mahtoi tarkoittaa taivaan valtakunnalla. Ja he ymmärsivät, että taivaan eli Jumalan valtakunta oli sellainen paikka eli sellainen tila, missä Jumala hallitsi, se Isä, josta Jeesus puhui. Voidakseen tulla Jumalan valtakuntaan piti ihmisen tulla johonkin suhteeseen ja

yhteyteen Jumalan kanssa, piti asettua samalle kannalle kuin Jeesus Isäänsä – Jumalaan, elämään nähden yleensä. Luonnollisin kysymys heillä siis oli: millainen on tuo Jeesus, joka Jumalan valtakunnasta saarnaa? Ja he huomasivat, katsellessaan hänen elämäänsä ja ajatellessaan hänen käytöstään, että hän oli ihminen, jota todella ennen kaikkea saattoi sanoa hyväksi. Hän tosin itse sanoi: “Miksi kutsut minua hyväksi? Ei kukaan ole hyvä muu kuin Jumala“. Mutta se, että häntä kutsuttiin hyväksi, osottaa juuri, että hän teki sen vaikutuksen kaikkiin kuuntelijoihin. Hän oli lempeä, rakastavainen, anteeksiantava, eriskummainen ihminen. Kaikkien täytyi myöntää, jotka hänet näkivät, että siinä on ihanne-ihminen, korkein, mitä kukaan oli voinut ajatella. Muistatte tuon kauniin kertomuksen Sakeuksesta. Kun Jeesus sanoi hänelle tulevansa hänen vieraakseen, niin Sakeus ihastui siitä, että niin hyvä, niin suuri ihminen tuli hänen, publikaanin ja syntisen luo; ja hänen sydämensä aivan suli ja hän sammalsi: “minä annan puolet omaisuudestani vaivaisille, ja jos olen jotakin vääryydellä ottanut, maksan sen nelikertaisesti takaisin“. Sillä tavalla vaikutti Jeesuksen persona. Tämä kertomus todistaa, kuinka mahtavasti Jeesus vaikutti, koska ihminen saattoi kokonaan muuttua sillä hetkellä, kun hän huomasi, että tuo merkillinen mies oli hänelle hyvä.

Sentähden on luonnollista, että jokainen kansasta ymmärsi hyvyyden olevan jotakin, mikä vei Jumalan valtakuntaan. Jumalan valtakunta on hyvän valtakunta. Ja sitten Jeesus selitti: Jumalan valtakunta on teissä itsessänne, sitä ei voi nähdä ja osottaa: kas tässä tai tässä on Jumalan valtakunta. Se on hyvän voima sisässänne ja ilman hyvyttä ei ole mitään yhteyttä Jumalan kanssa.

Kun tämä suuri totuus selvisi kansalle, saattoi se käsittää Jeesuksen vertaukset. Kun Jeesus esim. sanoi: Jumalan valtakunta on kuin sinapinsiemen, joka kasvaa suureksi puuksi, ymmärsivät kuulijat, että sellainen todellakin

on hyvän voima. Ihminen on langennut pahaan, mutta hyvä löytyy hänessä, vaikka se olisi niin pieni kuin sinapinsiemen: ja kun ihminen kääntää siihen huomionsa, niin se kasvaa ja tulee suureksi puuksi: hyvä täyttää kokonaan hänen sielunsa.

Ja toisessa vertauksessa sanoi Jeesus: taivaan valtakunta on kuin kuninkaanpojan hää, joihin yksi ihminen tuli ilman häävaatteita ja karkotettiin pois. Hyvän valtakunnassa voi viihtyä ainoastaan se ihminen, joka tahtoo pukeutua häävaatteisiin, joka tahtoo, että hyvä asuisi hänen sisässään. Vasta kun hän oppii rakastamaan hyvää ja kasvattamaan sitä itsessään, voi hän päästä kansalaiseksi Jumalan valtakuntaan.

Ja taas sanoo Jeesus yhdessä vertauksessa: Jumalan valtakunta on kuin mies, joka kylvi siemenen peltoonsa ja siitä kasvoi paljon hyvää, mutta myös paljon ohdakkeita. Tällä vertauksella Jeesus osottaa, että jos tahdomme kasvaa hyvässä, pitää meidän aina kylvää hyvän siementä eikä välittää rikkaruohoista, joita myöskin kasvaa sekaan. Ihmisen ei tarvitse istuutua hautomaan sitä pahaa, joka on hänen sisässään, sitä syntiä, jota hän on tehnyt. Elämä on sellaista, että se kuluttaa pois pahan, kunhan ihminen kääntää siitä huomionsa ja ainoastaan katsoo siihen hyvään, jonka hän itsessään huomaa, ja koko sydäimestään tahtoo, että hyvä hänessä kasvaisi. Elämä kyllä antaa sellaisia kokemuksia, jotka hiovat meistä pahan vähitellen pois. Jos katsomme kristikuntaa, huomaamme, että sen surullinen tunnusmerkki juuri on tuo ainainen huoli ja ainainen valitus omasta synnistä ja huonoudesta: mutta Jeesus tahtoi kääntää ihmisten mielet pois tästä pahasta. Jos ihminen liian paljon syventyy siihen pahaan, joka on hänen sisässään, ja koettaa repiä rikkaruohot pois pellostaan, hän voi lopulta tulla niin pahaksi, kuin hän ajattelee olevansa. Mutta jos hän kääntää ajatuksensa ainoastaan hyvään, silloin paha häviää hänestä huomaamatta, ja maailma näkee, kuinka hän hyvässä kasvaa.

Ja toisessa vertauksessa opettaa Jeesus, että meidän pitää niin rakastaa hyvää kuin mies, joka löysi aarteen pellosta ja meni ja myi kaiken tavaransa voidakseen sen pellon ostaa. Meillä on niin paljon turhia harrastuksia ja huolia, mutta se, joka pyrkii Elämän Mestarin opetuslapseksi, hänen pitää alkaa rakastamalla hyvää enemmän kuin mitään muuta ja käsittää, että se on suurin ja tärkein asia elämässä.

Ja mitä hyvää meidän sitten pitää rakastaa? Tähän kysymykseen vastaa Jeesus selvästi vertauksessa uskotuista talenteista. Oli herra, joka kolmelle palvelijalleen uskoi omaisuutensa, yhdelle kymmenen talenttia, toiselle viisi ja kolmannelle yhden. Sitten hän matkusti vieraalle maalle, ja kun hän palasi, olivat kymmenen ja viiden talentin saajat panneet rahansa korkoa kasvamaan ja voittaneet toiset kymmenen ja viisi, ja heille kumpaisellekin sanoi herra: “mene rauhaan sinä hyvä palvelija“. Mutta kolmas, joka oli saanut vaan yhden talentin, oli kaivanut sen maahan, ja hänelle sanoi herra: “sinä paha palvelija, mene pois ulkonaiseen pimeyteen“.

Tämä vertaus osottaa, että se hyvä, jota meidän pitää kasvattaa sisässämme, ei ole mitään kaavamaista, yleispätevää, ei mitään muodollista; se ei ole mitään täydellisyyttä, joka meidän heti täytyisi tunnustaa itsellemme mahdottomaksi, vaan se on sellaista hyvää, johon meillä jo on alkua sisässämme, jonka ensimmäiset oireet jo tunnemme itsessämme, johon meillä on lahjoja ja taipumuksia. Jokaiselle ihmiselle on uskottu oma leiviskänsä, jokaisella on jotakin hyvää sisässään, jota hänen tulee kehittää.

Näemme siis, että ensimmäinen askel kaikessa uskonnossa, ensimmäinen askel Jeesuksen seuraamisessa on, että ihminen vapautuu muotojen siteistä, ottaa henkisen elämän omiin käsiinsä, omaan sieluunsa ja uskaltaa alkaa sitä, niinkuin hän tuntee kutsumuksensa olevan. Tässä kohden tavallisesti nykyajan ihmiset erehtyvät. He luulevat – esim. sellaiset ajattelijat kuin Ellen Key –, että Jeesuksen oppi on jotakin

kaavamaista, säännönmukaista, ja sanovat sentähden: se ei kelpaa meidän aikamme ihmisille, se saattoi sopia silloin, kun uskottiin sokeasti, mutta meitä se ei voi tyydyttää. Tämä riippuu väärinkäsityksestä. Jeesuksen oppi on nyt yhtä hyvä kuin ennenkin ja kuin se aina tulee olemaan. Meidän on vain tavoitettava sitä ihannetta, jonka itse näemme, alotettava siitä hyvästä, mikä on sisässämme. Tämä on kaikkein yksinkertaisin, rehellisin ja todellisin oppi. Ensimmäinen askel Jeesuksen seuraamisessa on tietää, että henkinen elämä on sisässä elettävä, että se on kysymys minun ja Jumalan välillä, sen suuren Elämän Hengen välillä, josta minä olen lähtenyt: ja se puhuu minussa siinä pienessä hyvässä, mikä minulla on. Jos tahdon saavuttaa totuuden tiedon, täytyy minun aloittaa vain siitä hyvästä, mikä minulla on, ja kehittää sitä aivan itsenäisesti huolimatta maailmasta, huolimatta kaikesta ihmisten arvostelusta. Tämä on henkisen elämän ensimmäinen askel. Tätä Jeesus opetti kansalleen, ihmisille yleensä, vaikka vertauksissa puhuen. Hän puhui siinä muodossa, että ne, joilla totisesti oli halu omistaa hänen opetuksiaan, voivat niitä käsittää. Henkisen elämän hedelmiä ei suinkaan anneta jokaiselle, kaikki eivät saata niitä ymmärtää. Tämä on jo suuri salaisuus, että jokaisen on kehitettävä sitä hyvää, mikä hänen sisällään on, se on salaisuus, jota harvat ihmiset käytännössä ymmärtävät. Mutta vasta kun olemme uskaltaneet rohkeasti ruveta kehittämään sitä hyvää, joka on sydämessämme, alamme valmistua Jeesuksen tai jonkun muun Mestarin opetuslapsiksi. Sitten vasta alkaa toisenlainen elämä, toisenlainen kehitysjakso. Me voimme päästä opetuslapsiksi.

Tämä käy niin, että otamme esim. Jeesuksen opettajaksemme. Koska olemme kristityitä ja lapsuudesta asti olemme tutustuneet hänen opetuksiinsa, tahdomme luonnollisesti häntä seurata. Silloin otamme uuden testamentin käteemme ja luemme siitä, mitä hän opetti opetuslapsilleen. Matteuksen evankeliumissa löydämme heti kohdan, jossa

sanotaan, että Jeesus meni ylös vuorelle ja opetuslapset kokoontuivat hänen ympärilleen ja hän puhui heille. Ja sitten seuraa tuo kaunis ja suuremoinen vuorisaarna. Siitä vuorisaarnasta luullaan aina, että se on kaikille saarnattu. Niin tietysti, jos se käsitetään pintapuolisesti, kauniina sanoina ilman merkitystä, mutta sanotaanhan evankeliumissa nimenomaan, että vuorisaarnassa Jeesus puhui opetuslapsille, jotka olivat hänen ympärillään, eikä suurille kansanjoukoille. Jos tarkasti luemme vuorisaarnan, huomaamme siinä Jeesuksen viisi käskyä, joista Tolstoi puhuu. Niitä ei meidän kirkkomme ole huomannut. Se opettaa yhä Mooseksen kymmeniä käskyjä, mutta Jeesuksen viittä käskyä pidetään kauneina lauseina, joille ei voi antaa mitään käytännöllistä arvoa, koska eivät sovellu “nykyajan” ihmisille. Ne eivät lainkaan sovellu ihmisille, jotka ovat kiinni himoissaan, ja jotka vielä tavoittelevat itsekkäitä päämääriä, – heille eivät Jeesuksen käskyt lainkaan kelpaa. Mutta kun huomaamme, että Jeesus niistä opettaakin sellaisille, jotka jo ovat kulkeneet tuon ensimmäisen askeleen, luopuneet pahasta ja alkaneet kehittää hyvän voimaa itsessään, silloin meille aivan uudessa valossa selviää, että Jeesuksen käskyt ovat aivan välttämättömiä niille, jotka totisesti tahtovat kehittyä henkisesti. Mitkä ovat nämä viisi käskyä? Ensimmäinen on: te olette kuulleet sanotuiksi vanhoille: sinun ei pidä tappaman. Mutta minä sanon teille: älkää suuttuko, älkää vihastuko. Me tiedämme, että maailmassa rehellinen suuttumus on usein kaunista, ulkonainen tyyneys joskus alhaista, mutta Jeesus sanoi opetuslapsilleen: ei ole ollenkaan kylliksi, ettette saa tappaa, vaan ette saa sisässänne, hengessänne loukkaantua eikä suuttua. Sisäinen ihmisenne on oleva totisesti hyvä ja anteeksiantavainen. Teidän pitää niin puhdistaa itsenne, ettette koskaan suutu sisässänne.

Ja toisessa käskyssä sanoo Jeesus: vanhoille on sanottu: silmä silmästä ja hammas hampaasta, mutta minä sanon teille: älkää olko pahaa vastaan. Tämä on aivan järjetön käsky

maailman ihmisille, sillä tiedämme, että koko yhteiskunta on rakennettu sille pohjalle, ettei tätä käskyä noudateta. Mitä ovat kaikki lakimme? Mitä muuta kuin itsemme suojelemista pahoilta ihmisiltä. Aina tahdotaan vain vastustaa pahaa. Mutta se ihminen, joka on tullut Jeesuksen opetuslapsiksi, tai päättänyt totisesti siihen pyrkiä, hän saa Jeesukselta kuulla: et saa koskaan millään tavoin vastustaa pahaa. Sielusi sisimmästä pitää lähteä sellainen tyyni tieto, ettei pahaa saa vastustaa, sentähden ettei ole mitään ulkonaista pahaa. Ei ole mitään ulkonaista pahaa, joka voi sinua kohdata. Jeesuksen opetuslapsi tietää, että se paha, joka häntä kohtaa, on hänen kohtalonsa, se johtuu hänen omista teoistaan edellisissä elämässään. Ei siis ole olemassa ulkonaista pahaa. Meidän pitää ilolla ottaa vastaan ja tyytyä kaikkeen: silloin voitamme pahan. Pahaa ei voi koskaan pahalla voittaa, paha voitetaan ainoastaan hyvällä. Tämän ymmärtää Jeesuksen opetuslapsi aivan selvästi, mutta maailma ei voi sitä ymmärtää. Se ihminen yksin, joka antautuu Jeesuksen johdettavaksi, ymmärtää tämän salaisuuden.

Ja vielä sanoo Jeesus; älkää koskaan vannoko, puheenne olkoon aina: on ja ei. Opetuslapsen pitää tietää, että hänen puheensa ja kielensä on pyhä, että hänellä on kieli sitä varten, että se puhuisi ainoastaan totuuden sanoja, eikä se tarvitse vanna tai vakuuttaa, koska sen aina täytyy puhua vain totuutta.

Ja Jeesuksen viides käsky kuuluu: älkää rakastako vain omaisianne vaan myöskin vihollisia, ei ainoastaan omaa kansaanne vaan muitakin kansoja, olkaa hyviä kaikille ihmisille. Ne ihmiset, jotka ovat teidän persoonallisia vihamiehiänne, olkoot he sydämessänne parhaita ystäviänne, siunatkaa heitä, tehkää heille hyvää. Ihminen, jolla on maailman mieli, ei voi tätä ymmärtää, sillä hänestä on aivan luonnollista tunkea vihamielisyyttä vihollistaan kohtaan. Hän ei voi sitä välttää; hän olisi ulkokullattu, jos hän koettaisi sitä

salata, mutta Jeesuksen opetuslapsi tietää, että hänen täytyy ensi päivästä asti tulla sellaiseksi ihmiseksi, joka ei tunne mitään muuta kuin rakkautta ja suurta hellyyttä kaikkia ihmisiä kohtaan.

Ja vielä eräässä käskyssä Jeesus sanoo: älkää koskaan katsoko naista himoitaksenne häntä. Tämä käsky on myöskin merkillinen. Sitä ei voi ollenkaan ymmärtää ihminen sellainen, joka ei tahdo olla Jeesuksen opetuslapsi, joka ei ole himoistaan vapautunut, siten että hän itsetietoisesti kulkisi hyvään päin. Mutta se ihminen, joka on vihkinyt elämänsä taivaan valtakunnalle, hän ymmärtää sen, minkä jokainen ihminen nuoruudessaan ymmärtää, että puhtaus on ihanaa todellisuutta, joka on jossain olemassa, että on olemassa täydellinen sisäinen viattomuus, joka kyllä kaiken tietää, kaiken läpi on nähnyt ja kaikki on kokenut, mutta niin voittanut kaiken pahan ja kaiken himon, että sielu on tulella puhdistunut ja tullut kristallinkirkkaaksi. Puhtaus on todellinen suuri voima elämässä, mutta sitä tavoittelemaan voi ryhtyä ainoastaan se, joka on antautunut Jeesuksen opetuslapseksi, sillä muut kompastuvat tiellä. Mutta se ihminen, joka on ymmärtänyt, mitä tämä käsky sisältää, hän kehittyy puhtaudessa, hän tietää, ettei se ole mitään ulkonaista, vaan ennen kaikkea puhtautta tunteissa, ajatuksissa. Hän tietää, että ainoa tapa puhdistaa itseään ja todella nousta korkeaan siveelliseen puhtauteen, on ensin puhdistaa sisäinen ihmistemme, sydän, josta kaikki saasta lähtee. Ei se käy siten, että alotetaan puhdistamalla ruumista ja ulkonaista käytöstä, vaan siten, että teemme sisäisen sielumme, ajatus- ja tunne-elämämme niin puhtaaksi, niin kirkkaaksi, että se voi seisoa Jumalan kasvojen edessä.

Mitä siis opimme Jeesukselta ja suurilta uskonnonopettajilta?

Että on olemassa aivan ihmeellinen elämä, henkinen elämä, jonka ensimmäinen askel on vapautuminen, vapautuminen kaikista kahleista, niin ettei mikään heikkous

eikä epäily meitä sido, vaan että annamme hyvän voiman sisäissämme itsestään kasvaa. Tämä on henkisen elämän ensimmäinen askel, ja toinen on se, että me tulemme jonkun Mestarin esim. Jeesuksen opetuslapsiksi. Silloin kuljemme eteenpäin tiellä, jolla totisesti vapaudumme kaikesta pahasta ja kehitämme kaikkea hyvää, ja tämän henkisen kehityksen tiellä meissä kasvaa totuuden tieto. Sillä tiellä lopulta saavutamme jumalallisen elämän.

Eikö totta? Kun ymmärrämme, että totisesti on olemassa henkinen elämä, silloin tunnustamme, että uskonto on tiedettä, että suuret uskonnonopettajat ovat olleet kaikkein käytännöllisimmät, tieteellisimmät ja tarpeellisimmat ihmiset maan päällä, sillä mitä olisimme ilman heitä.